

Léto
plné
neskutečných
věcí

ROWAN COLEMAN

AUTORKA BESTSELLERU KNIHA VZPOMÍNEK

Léto
plné
neskutečných
věcí

ROWAN COLEMAN

2017

Copyright (c) 2017 by Rowan Coleman
Translation (c) 2017 by Markéta Polochová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE SUMMER OF IMPOSSIBLE THINGS,
vydaného nakladatelstvím Ebury Press, Londýn 2017,
přeložila Markéta Polochová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Hana Pušová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2017

ISBN 978-80-73498-249-1

*Lily, která je tak moudrá, laskavá a kurážná
a celý svět jí leží u nohou.*

*Přicházely chvíle, kdy jsem dokonce uvěřila
až šesti neskutečným věcem už před snídaní.*

Alenka v kraji divů a za zrcadlem, Lewis Carroll

Prolog

Oxfordshire, 6. června 2007

Dívám se do matčiny tváře poprvé od noci, kdy zemřela, a cítím, jak mě to proměňuje. Jako by mě to otevíralo a rozplétalo – a během okamžiku si připadám jako cizinka ve vlastním těle.

Existuje teorie, která říká, že pouhým pohledem na něco dokážete změnit způsob, jakým se objekt vašeho pohledu chová. Pouhým díváním se je na kvantové úrovni možné změnit univerzum i to, jak se chová. Efekt pozorovatele se tomu říká ve fyzice. Nebo také princip nejistoty. Vesmír bude samozřejmě i nadále dělat to, na co je zvyklý, ať ho při tom pozorujeme, či nikoli, ale když teď sleduju křehkou podobu své matky, třepotající se na zdi, kam je její obraz promítán, nemůžu se podobných myšlenek zbavit. Že pouhým sledováním těchto záběrů, na kterých je, jsem změnila uspořádání všech věcí, které jsem až dosud znala, nebo jsem si to alespoň myslela.

Jenom před několika málo okamžiky oznámila matka mně a mojí sestře, že náš táta – muž, s nímž jsem vyrůstala

a kterého jsem milovala – není můj biologický otec. A ano, vesmír, který mě obklopuje, se významně vychýlil a jednou provždy se změnil. A to i přesto, že přesně v okamžiku, kdy to máma vyslovila, mi došlo, že jsem to vlastně celý život věděla. Cítila jsem zvláštní neslučitelnost, jinakost s každým úderem srdce i v každém sklopení hlavy. Dokonce ji prozrazovaly i mé modré oči cizinky ve vlastní rodině.

Nemám jinou možnost, musím se dívat dál: věci nabraly určitý směr a já se jimi musím nechat vést. Musím to spatřit, ať už to bude cokoli, přestože právě dívání může úplně všechno změnit. Je to jednoduchá fyzika, záhada celého vesmíru zestručněná do těchto osobních, stěžejních okamžiků.

Neexistuje ale žádná rovnice, která by mi pomohla ozřejmit, jak se teď cítím, když se dívám na tvář ženy, kterou jsem postrádala v každickém okamžiku za posledních osm měsíců.

Sedí ve venkovské zahradě v Oxfordshire, před domem, v němž jsem vyrůstala. Tatáž zahrada teď za skřípajícími vraty stodoly září v plném květu. Růže mají ještě jizvy, to jak je máma prostříhávala, azalky, které vysadila, se rozpučely. Ale zahrada, v níž ji vidím sedět, by se klidně mohla nacházet na Marsu, tak vzdálená mi právě teď připadá. Máma je tak strašně daleko, dostala se nadobro mimo můj dosah. Světlo šedé bavlněné šaty jí splývají na holých, dohněda opálených nohou, vlasy má prokvetlé stříbrem a oči tak plné světla. Usazená je na staré židli z kuchyně, jejíž nohy se boří do půdy porostlé jemnou trávou. Musela to nahrát někdy v období pozdního léta, protože růžové keře jsou v plném květu a jejich tmavé, lesknoucí se listy odrážejí sluneční paprsky. S největší pravděpodobností to bude přelom léta a podzimu, období, kdy se situace s tátou konečně obrátila k lepšímu po

těch několika strašlivých týdnech, v nichž jsme se obávali, že by mohl mít rakovinu střev. To neznamená nic jiného, než že už loni v létě – tak hrozně dávno –, celé dlouhé měsíce předtím, než zemřela, byla máma skálopevně přesvědčená o tom, co udělá. Když si to uvědomím, pocítím bodnutí skutečné, fyzické bolesti na hrudi, prudké a ostré.

„Přestože mi na zápěstí hodinky tikají dál a dál,“ říká její zachycená podoba a jemný větřík jí odfoukává vlasy z tváře, „neustále jsem uvězněná tady v minulosti, nebo alespoň jedna moje část je. Jako motýlek jsem přišpendlená v jediné minutě, v jediné hodině, ve dni, který jednou provždy změnil můj život.“

V očích se jí lesknou slzy.

„Všem lidem v mém okolí mohlo připadat, že pokračuji v chůzi, že mluvím dál. Zdálo se, že postupuji v čase, pěkně šedesát vteřin za minutu, jak to má být, ale ve skutečnosti jsem byla statická, zachycená v pozastavené animaci. Přemýšlela jsem, bez ustání jsem přemýšlela o jediném činu... o tom jediném, zásadním... rozhodnutí.“

Na pár vteřin si rukou zakryje tvář. Snad se snaží skrýt hrozbu dalšího proudu slz. Svaly na krku se pohybují, hrud ale zůstává nehybná. Když znovu spustí ruku do klína, usmívá se. Je to úsměv, který tak dobře znám: je to její úsměv plný odvahy.

„Mám vás moc ráda, vy moje překrásné dcerky.“

Je to fráze, kterou nám máma opakovala skoro každý den našeho života. A když ji teď slyším, jak ji říká znovu – přestože pouze na obraze přenášeném projektorem na zeď –, připadá mi to jako kouzlo, které bych chtěla dokázat zachytit a podržet v dlani.

Máma se nakloní na židli kupředu. Její oči hledají čočku kamery a skrze ni nacházejí přímo mě. A já najednou cítím, jak se podvědomě sunu dozadu, jako bych dostala strach, že by se mohla natáhnout a dotknout se mě.

„Tento film jsem natočila jako rozloučení, poslední sbohem, protože nevím, kdy – a jestli vůbec – naleznu odvahu říct vám to osobně. Je to mé rozloučení, ale ještě něco víc – je to zároveň můj vzkaz pro tebe, Luno.“

Když ji slyším říkat mé jméno, jako bych na krku ucítila závan jejího dechu, teď, jak na mě promluvila.

„Pravdou je, že si nejsem vůbec jistá tím, jestli chci, abys tohle věděla. Abys cokoli z toho věděla. Možná k tomu ani nikdy nedojde. Možná že nyní, v tomto okamžiku, je daný způsob jediný, jak se odvážím říct tobě i Pee o svém druhém životě, o paralelním životě, který vedu vedle toho, co prožívám s vámi, děvčata, a s vaším otcem. O životě, který žiji v paralelním vesmíru, tam, kde se vteřinová ručička nikdy neposouvá kupředu. Ano, myslím... myslím si, že tohle je jediné místo, na němž seberu dost odvahy, abych vám o něm řekla.“ Máma zavrtí hlavou. V očích se jí lesknou slzy a mezi tím za její hlavou duchové dávno mrtvých včel vlétají do květů náprstníku červeného a zase vylétají ven a sbírají pyl z cihlové vyzdívky dávno zchátralé budovy.

„Víte, jednoho dne, už je to hodně, hodně dávno, se mi přihodilo něco moc špatného, a na oplátku jsem i já udělala něco moc špatného. Od toho okamžiku mi za zády neustále stál duch a následoval mě, kamkoli jsem se hnula, čekal na všech místech, na která jsem pohlédla, pronásledoval mě. A já vím, dobře vím, že jednoho dne už mu nedokážu uniknout. Jednoho dne mě chytí a zajme do své moci. Jednoho

dne se mu jeho pomsty dostane. A ten den přijde brzy, již brzy. A pokud sledujete tohle video –“ a její hlas se do mě zasekne jako háček, „– potom se mu to již podařilo, dostal mě...”

Nakloní se tak blízko k čočce kamery, že teď namísto jejího obličejce vidíme pouze rozmazanou šmouhu. Hlas sníží až k šepotu. „Poslouchejte mě: pokud se budete dívat opravdu pozorně a budete se hodně snažit, najdete mě v Brooklynu, na tomtéž místě a v okamžiku, z něhož jsem se už nikdy skutečně nevymanila. V našem domě, na místě, kde jsem vyrůstala, právě tam mě naleznete. A společně se mnou i další filmy, které jsem natočila. Luno, pokud se budeš dívat opravdu pozorně – pokud se budeš chtít dívat i s vědomím, co jsem tehdy udělala... Víš, on mě nikdy nenechá jít. Najdi mě... prosím tě.“

7. ČERVENCE 2007

*„Celý ten domnělý rozdíl mezi minulostí,
přítomností a budoucností není nic jiného
než pouhá iluze.“*

Albert Einstein

První kapitola

Cestujeme ve zvláštní bublině, moje malá sestřička Pea a já, skryté v tichém, chladném interiéru klimatizovaného taxíku, zatímco venku se letní ulice v neznámé krajině spalované ostrým sluncem rozprostírají s každou zatáčkou dál a dál. Projíždíme podél mostů a budov, které jako by mi byly nějak vzdáleně povědomé. Jsou jako relikvie příběhů, kterým jsme naslouchaly, když jsme vyrůstaly. Neustále se rozrůstající mapa světa, který nikdo z nás nikdy dřív nenavštívil, a přesto ho máme vepsaný a zakódovaný přímo do naší DNA.

Brooklynská čtvrť Bay Ridge rozhodně nevypadá, jak jsem si ji představovala, poté co jsem viděla celou řadu filmů odehrávajících se ve státě New York. Je to plochá krajina s převážně dvoupodlažními budovami protkaná sítí širokých ulic a plná úhledných, dřevěných domů. Provinční Amerika na okraji obrovského samosprávného souseda, který bydlí jen o dveře vedle: největšího města na celém světě. Zdá se, jako by New York shlížel na Bay Ridge přes řeku Hudson bez valného zájmu.

V sálavých paprscích červencového slunce je cítit poklidnou jistotu. Dokonce i lidé, kteří se procházejí po chodnících, jako by měli v obličejích vepsaný vrozeně nevzrušený výraz. Všichni se tváří, jako by tohle místo bylo postaveno jenom kvůli nim jako ostrůvek bezpečí, místo, na které zbytek světa nikdy nepohlédne. Místo, kde mohou tajemství zůstat skrytá navěky, pokud víte, kam je schovat. Místo, na kterém se může v tichosti odehrávat život a láska i smrt, aniž by na zemském povrchu zanechaly jakoukoli sebemenší stopu. Zdá se, že když překročíte Brooklynský most, čas se přímo ve svém vrcholu o poznání zpomalí.

Tohle je svět, v němž vyrůstala naše matka, svět, ze kterého uprchla a už se do něj nevrátila. Nikdy nás nenapadlo, že jednoho dne budeme cestovat právě sem a urazíme celou cestu až do bodu vzniku, k prvopočátku. Oficiálně jsme sem přijely, abychom se konečně vypořádaly s jejím majetkem a začaly s prodejem dlouho zanedbávané, opuštěné budovy, již máma vlastnila společně se sestrou – ženou, s níž nepromluvila dlouhých třicet let. Ten dům byl kdysi jejím domovem, středobodem jejího vesmíru. Neoficiálně a tajně sem přicházíme proto, že nám to řekla. Chceme ji najít, chceme nalézt stopy vedoucí k mému biologickému otci, jehož existence mi ještě i teď připadá jako nějaký popletený sen.

„Možná to jenom celé nějak pomotala,“ řekla Pea, když film skončil a zvířený prach se stále snášel v proudu světla z tátova projektoru, který jsme si musely tajně vypůjčit. „Chci říct, že v nejtemnějších chvílích trpěla bludy. Fantazirovala. Možná že jen napůl vědomě žila v nějaké noční můře. To bude ono.“

„Ano,“ odpověděla jsem pomalu a nejistě. Každým pó-

rem těla jsem vstřebávala, co právě vyřkla. „Mohlo by to být ono... jenže...“

Podívala jsem se na sestru a zjistila jsem, že konečně začíná chápat to, co já jsem věděla už dávno. Moje jasně modré oči: jediné modré oči po několika generacích na obou stranách naší rodiny tak daleko do minulosti, jak si kdo dokázal vzpomenout.

„Musíš zjistit, jestli to náhodou nemůže být pravda,“ dokončila Pea větu místo mě. „Oba dva se moc milovali, tak moc. Zvlášť v době, kdy máma opustila Brooklyn a odešla od své rodiny, jen aby mohla být s ním. Nedává prostě smysl, že by mohl existovat ještě jiný muž... Ale i kdyby ano, nic se tím nemění. Ty jsi pořád ty. Vždycky budeš naše Luna.“

Pea ale nemohla vědět, že jsem se odjakživa cítila trochu jako cizinka ve vlastní rodině, jako bych k nim tak úplně nepatřila. A že to, co máma na tom videu říkala, bylo vlastně svým způsobem zvláště uklidňující.

Táta se na tuhle cestu chtěl vydat společně s námi, ale podařilo se nám ho přesvědčit, aby zůstal doma. Dokonce i teď, o několik měsíců později, je po mámině ztrátě tak křehký. Navíc má vysoký tlak a lékař mu let výslovně nedoporučoval. O filmu jsme se mu nezmínily, přestože jsme měly. Mohly jsme se zeptat přímo jeho, jestli je to pravda, a uvěřit tomu, co by nám odpověděl, ale neudělaly jsme to. Připadalo nám příliš kruté, aby v rozmezí pouhých několika měsíců přišel o manželku i o dceru, a to přestože jsme se s tátou měli rádi stejně silně jako předtím. Myslím, že tak trochu tušil to, co my jsme už věděly s jistotou. A vím, že by ho to ranilo. Proto jsme ho prosily, aby zůstal doma. Postarají se o něho přátelé a my zatím vyřídíme veškeré náležitosti. A možná se nám

podaří objevit také skrytá tajemství a jednu část mě samé. Tu část mé osobnosti, která, jak naše matka upřímně věřila, tady na nás někde čeká.

Její sestra Stephanie chtěla dům prodat, jakmile jejich otec a náš dědeček v roce 1982 zemřel. Tlusté dopisy od právníků začaly přicházet s nebývalou rychlostí. Nechápala jsem tehdy sice, co v nich přesně je, ale dobře jsem viděla, že při pouhém pohledu na obálku letecké pošty se mámě vždycky roztřáslý ruce. Máma odmítala dům prodat a nehodlala ze svého postoje ustoupit. Měla pro to své důvody. Nikdy jsme se nedozvěděli, jaké přesně, ale ať jí v tom bránilo cokoli, možná to celé takhle dopředu naplánovala, protože svoji polovinu domu přepsala na Peu a na mě. A teď – zrovna když je potřebujeme – tu čekají peníze jen na to, až si je vybereme. Stačí jediný výlet do Bay Ridge, nabídnout dům na trhu s nemovitostmi, a měly bychom dostat tolik, aby se moje sestra znovu postavila na nohy, tentokrát už jednou provždy. A snad bych tady i já mohla nalézt odpovědi na otázky, které jsem si celý život kladla, přestože jsem nedokázala s jistotou říct, k čemu se vztahují.

Pea – celý život, už od narození jsem jí tak říkala, Hrášku – je nervózní. Neklidně proplétá prsty v klíně, nehty má polámané a okousané, klouby zčervenálé a odřené jako po zápase. Stopy však nepocházejí z pěstního souboje. Jsou to jizvy z její každodenní bitvy, kdy se snaží nesáhnout po lahvi nebo prášcích. Je jí čtyřiadvacet, a tentokrát je čistá už osm týdnů. Minule zůstala střízlivá osmnáct měsíců a já jsem si už už myslela, že to dokázala, jenomže potom máma umřela, tak náhle a překvapivě. Tvrdě jsem bojovala, abych ji udržela na správné cestě, rvala jsem se s přívalem zármutku a zmat-

ku, které jsme obě viděly přicházet, a věděly jsme, že ji nakonec pohltí. Jenomže jsem nebyla dost silná.

Tentokrát už sestru padnout nenechám.

Tentokrát ji udržím v bezpečí. Pokud se dokážu plně soustředit na to, na čem opravdu záleží, na to, co je *skutečné*, potom se mi podaří ji zachránit.

Položím si značnou tíhu starého fotoaparátu na stehno, natáhnou se a vezmu ji za ruku, která se po mém doteku konečně zklidní. Sestra se na mě podívá zpoza skel růžových slunečních brýlí ve tvaru srdíček, které si koupila na letišti.

„Proč jsi tenhle starý krám vlastně brala s sebou?“ zeptá se mě a pokývne k fotoaparátu, tátovu starému Pentaxu, tomu, jehož hledím se díval i tenkrát ve chvíli, kdy mu poprvé padl zrak na mámu. „Na e-Bayi bys za něj nedostala ani mizerných padesát babek. Vím to, protože jsem se ho jednou pokusila prodat. Teď je totiž všechno digitální, víš?“

„Já vím, ale tohle je víc než jen fotoaparát, je to... památka. Je to malý střípek z mámina a tátova příběhu. A krom toho, ráda se dívám na věci skrz hledí fotoaparátu. Říkala jsem si, že bych mohla nafotit místa, která kdysi na film zaznamenával i táta, abych mu je pomohla oživit. On se sem sice možná vydat nemohl, ale jeho fotoaparát ano. Napadlo mě, že by mu to mohlo udělat radost.“

„Bude se mu to líbit,“ pokývne Pea souhlasně hlavou. „Mělas být fotografa, a ne vědkyně. Na vědkyni máš až příliš umělecké cítění.“

„Jsem fyzik,“ připomenou jí. „A ve skutečnosti je spousta toho, co dělám, vlastně umění. Jak se cítíš?“

„Tak, že bych si teď vážně dala panáka, něco, co mě nakopne, nebo rovnou oboje,“ odpoví. „Ale to je tím, že jsem vzhůru, takže vlastně nic nového.“

Několik následujících okamžiků necháme okolní silnici v tichu ubíhat.

„Ale jak je tobě?“ zeptá se Pea. „Tím myslím, jak se *skutečně* cítíš?“

Zaváhám. Kdybych měla na její otázku odpovědět naprosto výstižně, musela bych říct, že jsem plná zuřivosti a zármutku, vyděšená a ztracená, nejistá, neschopná najít jakékoli místo, na kterém bych si připadala o něco jistější. Ale nic z toho nepřiznám. Naše milovaná matka zemřela: předávkovala se prášky. A dokonce ani po celém životě prožitém v rodině, která sledovala její depresivní stavy, jsme to neviděli přicházet. Nevšimli jsme si toho a nedokázali ji zachránit, což si nemůžu přestat vyčítat. Navíc je někde uvnitř mě cizinka, cizinka, která je zároveň mnou, klíčová součást mého já, o níž prozatím nemám žádné zprávy, a to mě zneklidňuje snad ještě víc.

„Myslím, že být tady bez ní nám přinese několik znepokojivých dní,“ odpovím namísto toho a velice pečlivě volím slova. „Vždycky jsem si myslela, že se sem jednoho dne vrátíme všichni pospolu: ty, já, máma i táta. Vždycky jsem měla za to, že přijde konec, nějaké rozuzlení, a mámě se udělá líp a konečně bude šťastná. Nikdy by mě nenapadlo, že až takový konec nastane, bude to znamenat, že –“

„Se máma zabije,“ dořekne Pea místo mě.

„Bože můj.“ Skloním hlavu a tolik známá, nutková nevolnost způsobená pocity viny se mi znovu dere vzhůru hrdlem, a to přesto, že jsem neměla nejmenší tušení, co se máma chystá udělat. „Jak to může být skutečné? Jak se něco takového mohlo stát? Ničeho jsem si nevšimla. Měla jsem si něčeho všimnout. Měla jsem... ale když ona vypadala, že se

jí dělá líp, zdála se mi veselejší. Svobodnější. A tak jsem polevila, přestala jsem být tak ostražitá. Ale to jsem neměla dělat, nikdy jsem neměla polevit.“

„Možná že je to tak lepší,“ řekne Pea. „Je lepší, že si *nikdo z nás* ničeho nevšiml.“

„Peo, jak můžeš něco takového říct?“

„Tak. Protože to mámu ničilo, všechna ta snaha být šťastná. Po celé naše dětství si na tvář lepila úsměvy, a to všechno jenom kvůli nám a tátovi. Vyčerpávalo ji to, ale ona to strpěla, protože nás milovala. Byla jsem čistá víc než rok, ty sis do dělala doktorát a měla ses sestěhovat s Brianem do společné domácnosti. A táta nakonec překonal hrozbu rakoviny. Nezapadlo tě, že si konečně pomyslela: všichni jsou v pořádku, takže už můžu jít? Přestat cítit všechnu tu bolest a jednoduše odejít. Nemyslíš si, že právě proto vypadala najednou šťastnější? Protože měla konec na dohled.“

Netuším, jak bych na to měla odpovědět, a tak jen mlčím.

„Viděla ses s Brianem?“ s lehkostí přejde Pea od tématu, o kterém zjevně nechci mluvit, k něčemu úplně jinému.

„Ne,“ řeknu a zavrtím hlavou. „Jsem ráda, že jsme se neviděli. Není to ten typ člověka, se kterým by ses potřebovala vidět, když... nejsi úplně v pořádku.“

Pea si odfrkne. „Nejsi úplně v pořádku. Máma se nám předávkovala, a my ,nejsme úplně v pořádku‘. Beru to zpět, jsi dokonalá vědkyně – analytická až do posledního dechu.“ Osten bolesti, který její slova způsobila, mi musí Pea vyčíst z tváře, protože si okamžitě sundá sluneční brýle a nakloní se ke mně. „Víš přece, že to tak nemyslím,“ ujistí mě. „A navíc je moc dobře, že jsi zjistila, co za parchanta Brian je, dřív než ses za něho provdala. Je dobré vědět, jestli při tobě ten druhý

bude stát, když si začneš procházet nějakou krizí. A on, no... však víš.“

Vím, dobře to vím. Zjistila jsem, že v den mámina pohřbu si Brian užíval volno v Jezerní oblasti s jinou ženou. Mělo mě to ranit daleko víc, než jak se mě to dotklo ve skutečnosti. Nakonec jsme spolu byli už dva roky a vážně jsme uvažovali o svatbě. Ale já jako bych byla vůči té jeho drobné zradě nějak imunní. Musela jsem Briana opustit, abych si uvědomila, že přestože jsem ho měla ráda a respektovala ho, nikdy jsem ho skutečně nemilovala, což dobře věděl. Když se na to teď podívám z odstupu, nutí mě to pochybovat, že by mě on kdy opravdu miloval. Spíš jsem ho fascinovala. Byla jsem dost netypická, taková anomálie – neurovědkyně. A právě to se mu na mně zamlouvalo. Byla jsem žena ponořená do nejracionalnější ze všech vědeckých disciplín, přesvědčená, že mě pohlaví nemůže nijak brzdit, přestože se mě o tom většina okolního světa, do něhož jsem vstoupila, urputně snažila přesvědčit.

Až teď vidím, že jsem s ním byla zejména z jediného důvodu: měla jsem pocit, že mi rozumí. Nabyla jsem dojmu, že je stejný jako já, v tom jsem se ale hluboce mýlila. On se mnou nebyl kvůli tomu, co nás spojovalo. Bavilo ho studovat všechny rozdíly, které mezi námi dvěma panovaly.

Pravděpodobně tomu nepomohlo ani to, že jsem mu svěřila svoje tajemství. Neměla jsem mu nic říkat. Já mu ale prozradila, že od chvíle, kdy máma umřela, se ve mně začalo odehrávat něco, co jsem nezažila od raného dětství. Svěřila jsem se mu s tím, že teď někdy, a navíc stále častěji, vídám předměty, lidi, místa... prostě různé věci.

Neskutečné věci. Věci, které tam nejsou.

Druhá kapitola

Ted' nesmíš zešilet, to si neustále opakuju. Potřebuje tě příliš mnoho lidí. Takže se nesmíš zbláznit. Prostě nesmíš. Není to sice nijak elegantní řešení, ale prozatím je jediné, které mě napadá. Vyhledat pomoc je veskrze nemožné. Novinka, že mě trápí nějaký psychický problém, by se během pouhých pár hodin rozšířila po celé badatelské komunitě. Už teď není snadné dělat práci, kterou vykonávám, s ohledem na to, že jsem žena, navíc mladá žena ještě před třicítkou. Takže nepotřebuju žádné další komplikace, které by můj úsudek mohly ještě víc zpochybňovat. Bláznivá ženská z podkroví, tak mi za mými zády říkají už teď. A i kdyby mi nějakou psychickou poruchu diagnostikovali, Brian mi popsal, jaké medikamenty by mi předepsali a co by se mnou takové prášky udělaly. Přestala bych myslet jasně.

A pokud to není šílenství, pokud se jedná pouze o nějaký vedlejší účinek fyzického onemocnění, potom... no, teď stejně nemám čas churavět. Nejlepší bude moc o tom nepřemýšlet. Vhodnější bude postavit víru ve vlastní úsudek nad hmotu, nebo spíš antihmotu. Takový fyzikální vtípek.

Ne, vážně, všechno je v pořádku. A ty chvíle, kdy se to děje, odcházejí stejně rychle, jako přišly. Nejsou ničím víc než odrazem slunečních paprsků na skle. Až kdyby se to zhoršovalo, musela bych své stavy znovu zvážít, ale prozatím je všechno v pořádku. Nejsem v situaci, kdy bych slýchala hlasy. Brian se domníval, že trpím nějakým druhem epilepsie. Nesvolila jsem ale, aby mi udělal magnetickou rezonanci. Nechtěla jsem znát žádná fakta, která by mě nutila podniknout konkrétní kroky. Vyprávěl mi příběh jednoho mladého Francouze, který utrpěl tolik kratinkých, ale neustále se vracejících mozkových mrtviček, až nakonec žil v jakémsi stavu permanentního děja vu. Připadalo mu, jako by donekonečna zakoušel životní okamžiky, které už prožil. Vesmír nacházející se uvnitř naší hlavy v sobě nese daleko víc tajemství a záhad než ten, jehož zkoumání a snaze porozumět mu jsem zasvětila celý svůj život. Přesto ale s jistotou vím, že na základní úrovni se ty dva světy jeden druhému rovnají. A nehodlám se nechat léky připravit o to, na čem skutečně záleží. Musím se hlavně soustředit. Vnímat každý nově příchozí okamžik, každou vteřinu, a držet se toho, co je skutečné. Musím se soustředit na Peu, na to, že jsem tady s ní, i na všechno, co musíme zařídit. Pokusím se strávit co nejvíc času s tátovým fotoaparátem a budu se na okolní svět dívat skrze jeho hledí, protože – a nemám žádnou teorii vysvětlující, čím to je – tyhle mé... epizody... zdá se, že k nim nedochází, pokud se na svět kolem sebe dívám právě okem fotoaparátu. Jako by jeho čočky dokázaly všechny klamné představy odfiltrovat.

Takže se začnu soustředit a svůj pohled na svět zaostřím.

Protože se skutečně nesmím zbláznit. Právě jsme totiž do-razily na místo.

Taxík zpomaluje, až zastaví před naším penzionem – jediným místem, kde jsme mohli bydlet, když jsme se rozhodly podniknout tenhle výlet a vrátit se zpátky tam, kde vykvetla láska našich rodičů. Právě tady totiž bydlel táta tehdy, když přijel vůbec poprvé do Bay Ridge kvůli svému prvnímu projektu, který měl jako fotograf na volné noze na starost. Táta se tehdy připojil k filmařskému týmu a fotil záběry ze zákulisí natáčení prvního filmu, se kterým měl co do činění: *Horečky sobotní noci*. Filmu, který jsme se sestrou sledovaly obě snad tisíckrát už odmala. Když jsme se na něj dívaly poprvé, byly jsme na sledování podobného bijáku rozhodně příliš mladé.

„Máma s tátou museli těmihle ulicemi projít snad milionkrát,“ podotkne Pea, když vystupujeme z taxíku. Vyprošťujeme z něj unavená, cestováním zmačkaná těla a narovnávat se. „Možná se políbili zrovna tady na tom místě, přímo na chodníku pod támhle tím stromem – počkej, není to *ten* strom?“

„Ne, nesprávná ulice,“ odpovím. Zním přesné souřadnice onoho slavného stromu, protože se nachází na prvních příčkách seznamu míst, která musím najít. Chci vidět, jestli tam pořád stojí, a vyfotit tátovo a mámino jméno, která jsou vyrytá do jeho kůry.

Pea platí řidiči a já si přiložím fotoaparát k tváři a pokouším se skrze čočku nahlédnout přesný obraz jedné z fotografií, kterou jsem si tak často prohlížela v tátově albu. Tehdy byla chátrající budova před námi ještě úhledná, krásná a plná hrdosti i domovního řádu. Za okny v truhlících tenkrát krás-

ně kvetly pelargonie. Dnes působí penzion paní Finkleové opotřebovaně a unaveně se hrbí k zemi. Kdysi perfektní modrobílá fasáda je dnes popraskaná a oloupaná, modrá postupem času zešedla a bílá zežloutla podobně jako zuby kuřáka. A přesto před námi stojí dům, který někdo pořád miluje. Ten cit z něj vyzařuje naplno. Oddálím fotoaparát od oka, když si všimnu něčeho, co na tátově původním snímku scházelo: vítá nás soška panny Marie. Zhruba šedesát centimetrů vysoká, postavená na okně nejbližší ke vstupním dveřím shlíží lehce dolů do hluboké propasti pod sebou. V takto nebezpečné pozici se očividně nachází už nějaký čas. Barvy, které ji dříve zdobily, jsou téměř všechny vyšisované a vybledlé, přátelsky, přívětivě natažené ruce uštipnuté a zpřelámané, oči bílé, pohled nepřítomný. Ať už se na ni dívám skrze fotoaparát, nebo přímo, není pochyb: stojí tady přede mnou.

„Vy musíte být Luna a Pea.“ Žena, která nemůže být nikdo jiný než paní Finkleová, otevře dveře a zastaví se na prvním schodu. Očekávala jsem zástěru, snad i natáčky, ale hluboce jsem se mylila. Paní Finkleová je nesmírně elegantní dáma. Vlasy, dříve snad blondáté, se stále lesknou, nyní však získaly šedavý odstín. Paní Finkleová je má sepnuté za uchem. Na sobě má bílou košili a lehké džínové capri kalhoty a spíš než jako paní Finkleová vypadá jako Lauren Bacallová. Při tom podobenství se usměje. Ráda se mýlím, protože když se člověk mýlí, přinese mu to daleko zajímavější zkušenosti, než když má pravdu.

„Ano, dobrý den,“ pozdravím ji. „Luna a Pea Sinclairovy.“

„Tak jste konečně dorazily!“ Paní Finkleová radostně tleskne rukama, seběhne schody a obejmě mě tak pevně, až se mi pentax začne zarývat mezi žebra. „Podívejme se na vás!“

O krok ustoupí, ruce položené na mých ramenou, zatímco si pohledem svých oříškově hnědých očí prohlíží moji tvář.

„Ale ano, poznávám ji v tobě, živě ji tam vidím. Máš její nos i uši, a vlasy také. Víš, když tehdy vaše máma odešla, nenapadlo by mě, že bych se s ní mohla ještě někdy setkat, ale tady v tobě teď přede mnou znovu stojí, ach ano, a v tobě také!“ A s těmi slovy mě pustí, aby mohla se stejnou vřelostí obejmout Peu, a já si uvědomím, že jsem si tu ženu okamžitě oblíbila. Mám ji ráda, protože si nevšimla mých modrých očí a nezačala se nahlas divit, po kom bych je mohla mít, a ze všeho nejvíce pro to, co řekla: že vypadám úplně stejně jako máma.

„Máš neposedné vlasy po tátovi,“ pronese paní Finkleová a vřele se usmívá na Peinu změř kudrlin a kadeří. Její vlasy by měly být stejně tmavé jako moje, ona si je ale odbarvuje až do bezvědomí při každé příležitosti, která se jí naskytne. „Taky v tobě ji poznávám. Marissa Lupoová prožila svůj život s bradou hrdě vztyčenou o něco výš než všichni ostatní v jejím okolí. A právě tuhle vlastnost jsi po ní zjevně zdělila i ty.“

„Myslíte?“ zeptá se Pea a instinktivně se dotkne brady. Potom se usměje. „To zní dobře.“

„Ale proč probůh stojíme tady venku na zápraží? Pojdte přece dovnitř, utečeme před horkem.“ Pea popadne svoje zavazadlo a následuje paní Finkleovou nahoru po úhledně zametených schodech. Právě prochází kolem panenky Marie. „Letos je to vážně neúnosné, ani si nevzpomínám, kdy to naposledy bylo takhle zlé od... No, vlastně si myslím, že právě od roku, kdy sem přijel váš táta a všichni ostatní z filmařské společnosti a bydleli tady u mě. Vlna veder v sedmdesátém sedmém... To byl *panečku* rok!“

Působí to jako vlna, zvláštní poryv síly mnou projede jako první náznak, že se bude něco dít. Potom ucítím, jak mě něco sleduje, pohledem se mi zabodává do kůže. Mohla bych se odvrátit, vejít dovnitř a ignorovat hučení v mozku, ale nefungovalo by to. Jedině když se k anomálii postavíte čelem, zmizí nakonec sama.

Pea vejde dovnitř za paní Finkleovou a já se otočím a rozhlédnu se. Zadívám se na konec ulice, zdaleka ne liduprázdně. A tam, na jejím konci, jakoby obklopená gloriolou žlutavého slunečního světla, stojí mladá žena a upřeně mě pozoruje. Světlo tancuje, oslepuje mě, takže si ji nemůžu pořádně prohlédnout, jako by tam snad ani nebyla. Spatřím ji na pouhý zlomek vteřiny a potom zase zmizí. Jen chladný, namodralý stín zůstane na místě, kde ještě před chvílí stála. Zavřu oči, cítím, že se mi točí hlava a podlamují se mi kolena. Jako by se někdo procházel po mém hrobě. Tak to vždycky říkávala máma. Zvednu fotoaparát a znovu se zadívám tímtéž směrem. Ulice je prázdná.

Soustřed' se. Musíš zaostřit na to, co se děje tady a teď.

„Luno, co tam děláš?“ houkne na mě Pea netrpělivě od dveří, což jinými slovy znamená: „Byla bys tak laskavá, vešla dovnitř a pomohla mi nezávazně konverzovat s tou paní?“ Ještě jednou se naposledy zadívám na prázdný chodník a vyjdu za ní po schodech nahoru.

Naše apartmá je umístěné v patře domu. Hranice mezi teritoriem paní Finkleové a zónou určenou hostům je zřetelně vymezená: probíhá tam, kde končí celá řada zarámovaných fotografií a začíná bíle natřené schodiště vedoucí nahoru. Je to prosvětlený, čistý prostor s menší ložnicí, koupelnou a vět-

ším obývacím pokojem s rozkládacím gaučem a funkční kuchýnkou.

„Táta by vám povyprávěl, jak jsme tady tehdy mívali uspořádané pokoje,“ podotkne paní Finkleová. „Spousta místností na jedinou koupelnu. To byly tenkrát časy.“ Nadšeně se usměje. „Ale dnes hosté vyžadují jinačí komfort. Obvykle tu turisty nemívám. Do Bay Ridge totiž žádní nejezdí. Zpravidla ubytovávám mladé lidi, kteří se shánějí po levnějším ubytování a nemají to odsud moc daleko do práce. Když jste zavolaly, měla jsem takovou radost. Dívka, která u mě bydlela naposledy, se zrovna sestěhovala s přítelem a já jsem se chystala podat si inzerát, že je byt nahoře volný. Vlastně je to svým způsobem dílo osudu, že u mě teď budou bydlet právě dcery Marissy a Henryho. Víte, měla jsem je oba dva moc ráda.“

„Táta o vás taky mluví moc hezky,“ řekne Pea a myslí to upřímně. Přesto se ale nezmiňuje o tátových barvitých historkách, ve kterých se měla paní Finkleová zamilovat do jednoho ze svých mladších podnájemníků a svést ho s dokonalostí neodolatelné femme fatale. „Jen mu bylo líto, že se s vámi nemůže setkat osobně. Myslím ale, že poté, co strávil celý život cestováním po světě a fotografováním těch nejslavnějších a nejkrásnějších míst, je teď rád, když může pobývat doma na zahrádce a povídat si se čmeláky.“

„Moc mě mrzí, co se stalo vaší mamince. A také lituji, že se s Henrym znovu nesetkám,“ řekla paní Finkleová a její úsměv se najednou zdá tajemnější než před chvílí. „Tenkrát to byly moc zábavné časy: štáb, herci, natáčení. No ano, na Bay Ridge nepochybně ulpěla trocha toho hvězdného prachu, který se tady tenkrát vznášel! Těšilo mě, že se na tom

všem muži svým způsobem podílet i já. Pochopte, sám Travolta jednou málem zavítal do mého domu.“

„Opravdu?“ A Pea se okamžitě rozzáří a usmívá se od ucha k uchu. Její láska k hlavnímu subjektu tehdejšího tátova fotografického umění nezná mezí. Kdysi dávno zdobily stěny celého jejího bytu všechny fotografie, které táta při natáčení *Horečky sobotní noci* pořídil. Nechala si je dokonce zarámovat. Když jsme byly ještě malé, prohlížela si je Pea minimálně jednou týdně. „A zdržel se tady dlouho?“

„Asi je nakonec lepší, že k tomu nedošlo.“ S těmi slovy si paní Finkleová přitiskne obě ruce na srdce. „Myslím si, že bych v tu ránu přestala být zodpovědná za svoje chování. Ten muž, to byl takový krasavec. Jako Michelangelo v modrých džínách. Tak, udělejte si pohodlí. Můžeme se vidět tak často, jak vám to bude vyhovovat, nebo samozřejmě tak málo, jak uznáte za vhodné. Byla bych přirozeně ráda, kdybychom společně strávily co nejvíce času, předpokládám ale, že toho chcete hodně zařídit i vidět. Takže se nakonec chystáte rezidenci Lupoových prodat?“

„Takový je plán,“ odpovím. „Zdá se, že konečně nadešel ten správný čas.“

„Myslím, že máte pravdu.“ Paní Finkleová přikývne. „To místo mělo prkny zatlučená okna a celkově chátralo až příliš dlouho. Skoro to vypadá, jako by tenhle malý kousek ulice uvízl ve dni, kdy odsud vaše matka odešla. Ačkoli když o tom teď tak přemýšlím, váš dědeček tam žil ještě několik let po jejím odchodu. Ale pokaždé, když jsem na ten dům v posledních třiceti letech pohlédla, měla jsem pocit, jako bych ji tam viděla znovu: jako by stála na požárním schodišti, kouřila a vyčkávala. Vyčkávala a kouřila. Jsem ráda, že teď už nebude muset dál čekat.“

Třetí kapitola

„Dokážeš si představit, jak se procházela po místních ulicích?“ zeptá se mě Pea, když se pomalu ploužíme zpátky Čtvrtou avenue po pozdní večeři. Daly jsme si hamburger s hranolky. „Mladá a sexy, přesně jako na fotkách, které dělal táta: na sobě přiléhavé kalhoty a boty na klínku. Tenkrát byla máma vážně kus.“

„Vlastně dokážu,“ odpovím a vybaví se mi jedna konkrétní fotografie. Jednalo se o vůbec první máminu fotku, kterou táta pořídil, tu, kterou mám právě teď pečlivě uloženou v zadní kapse džínů.

Mámě je na ní dvacet. Světlo slunného jarního brooklynského večera se jí odráží od pokožky a hubenýma rukama si zakrývá oči proti zářivým paprskům. Polovinu obličeje má ve stínu a rty se jí lesknou. Na sobě proužkované tričko bez rukávů, pod kterým nemá podprsenku. Hrdlo má odhalené tím neskutečně sexy způsobem, kterého, jak se zdá, nemůžu já nikdy dosáhnout. Poprvé jsem na tu fotografii narazila, když mi bylo dvanáct a byla jsem nemotorná boubelka. Tak

moc mě okouzila. Záviděla jsem jí lehkost, s níž se vystavovala na odiv. Proto jsem fotografii ukradla z alba, které si stejně sotvakdy někdo prohlížel, a od té doby jsem si ji ponechala u sebe. Když potom máma umřela, s úlekem jsem si na ni vzpomněla. Dostala jsem strach, že jsem se o ten vzácný obrázek nestarala dost dobře a on se někde ztratil. Potom jsem ji ale našla: fotografie ležela až na dně krabice od bot, v níž jsem shromažďovala staré fotky a obrázky, které jsem za dlouhá léta nasbírala. A od té doby jsem se bez ní nehnu-la ani na krok, všude jsem ji brávala s sebou. A jak teď padá noc, budu se na ni dívat tak dlouho, dokud se mi nepodaří usnout, a budu doufat, že právě tady – na místě, kde byla fotografie pořízena – se mi o ní dnes v noci bude zdát.

„Vždycky na sobě měla ty nejkrásnější šaty,“ řeknu. „Všichni se za ní museli ohlížet.“

„Což by se týkalo i tebe, kdyby ses konečně přestala oblékat jako pubertáčka,“ řekne Pea a zatahá mě za lem obyčejného bílého trička, které nosím v kombinaci s obvyklými vybledlými džínami, a na nohou mám jeden ze svých tří párů conversek. „Navíc taky tak vypadáš. Je dost ponižující, když moje starší sestra vypadá mladší než já. Měla bys víc pít, a taky kouřit... Já nevím, prostě dělej něco, abys konečně vypadala na svůj věk!“

„Oblékám se takhle, protože čím méně mužů v mém oboru si všimne, že jsem žena, tím lépe pro mě. A nemůžu za to, že vypadám mladší, než jsem. Ono totiž není moc zábavné, když tě někdo v devěťadvaceti požádá o občanku!“

Pea se najednou na ulici zastaví.

„Nemůžu uvěřit tomu, že je mrtvá, Luno. Jak se stalo, že nás jen tak opustila? Prostě tomu nemůžu uvěřit. Jak je

vůbec možné, že chtěla zemřít, ale my jsme si ničeho nevšimly?

Víš, co mě na tom děsí ze všeho nejvíc? Že jednoho dne to budu já, že už nedokážu dál žít a budu pociťovat tak obrovskou bolest, že bude jednodušší zemřít než žít dál pro lidi, které miluju. Víš, ty jsi daleko víc po tátovi, vždycky to všichni říkali – a je mi úplně jedno, jestli to není tvůj biologický otec. Vychoval tě a ty jsi úplně stejná jako on. Ale já, já jsem jí tak podobná! Takže co když to jednoho dne čeká i mě, Luno?“

„Tobě se nikdy nic podobného nestane,“ ujistím ji. „Nehodlám ztratit i tebe, zapiš si to za uši. Udělám cokoli, co bude třeba, abys byla v bezpečí.“ Už jí ale neprozradím, čeho se obávám já: že to jednoho dne budu já, kdo už nedokáže dál bojovat.

Zdá se, že pochybovačný okamžik přelétl stejně rychle jako mraky přes měsíc na obloze a moje vrtošivá sestra nabrala druhý dech. Vyběhla po schodech vedoucích ke dveřím domu paní Finkleové a zase je seběhla dolů.

„Měly bychom se tam vydat. Vydejme se tam, teď hned.“

„Vydat se kam?“ Zjevně jsem zůstala o krok pozadu, zatímco sestra rychlostí světla přelétla v mysli od jedné myšlenky ke druhé.

„Na mámino místo, do toho domu, vždyť je přece poblíž, ne? Jen se tam pojdme podívat a prozkoumat ho! No tak, pojd', stejně teď nedokážu usnout. Musím něco dělat, takže bychom mohly jít a kouknout se tam, teď hned.“

Hučení se ozývá znovu. Nutkavý pocit stoupá od nohou nahoru a já se od ní odvrátím. Nějak se mi podaří udržet chodidla pevně na zemi.

„Nechci tam teď jít,“ řeknu jí jen.

„Proč ne? Jen se tak trochu projdeme.“

„Protože...“ I kdybych se jí nakrásně pokusila popsat pocit, který se mě zmocnil, nedokázala bych to. Je to jako směsice strachu a jistoty, že se má vbrzku přihodit něco hodně zlého. Netuším, proč mě ten dům do té míry děsí, ale je to tak.

V mých představách je to poničené místo, temné a rozkládající se. A tahle strašlivá, do značné míry nesmyslná představa se mě nějak zmocnila a nechce se pustit. Zvláštní pocit, podivná jistota, že máma je neustále tam, uvězněná uvnitř. Ztracená hledá cestu ven, zoufale cloumá okenními rámy a klikami od dveří. A kdybych se tam teď vydala, obávám se, že bych ji spatřila, jak se na nás upřeně dívá mezerou mezi trámy v zatlučeném okně.

Zhluboka se nadechnu a zarazím podrážky pevněji do asfaltu. Musíš se soustředit.

„Smím vám připravit trochu čaje?“ promluví paní Finkleová, která právě otevřela dveře. S vděčností se k ní obrátím. Upřu pozornost k jejímu dlouhému, hedvábnému neglížé i elegantním dlouhým pažím a prstenům, které se lesknou ve světle pouličních lamp.

„Paní Finkleová!“ Pea se na mě uculí a zvedne tázavě obočí.

„Rozhodně jsem vás nechtěla špehovat,“ ujistí nás paní Finkleová. „Jen jsem vás za dveřmi zaslechla mluvit, a nemohla jsem si pomoci. Mám tady někde trochu heřmánku. Pojdte, dáte si čaj a já vás budu unavovat historkami o vašich rodičích, až nakonec budete žadonit, abyste mohli jít spát.“

„Bezvadné, pojd, Luno, bude čaj!“ Pea se pevně chopí záchranného lana a vyskáče nahoru do schodů.

„Já jsem se zrovna chystala...“ Vlastně nevím, co honem říct. „Dejte mi chvilku.“

„Jistě, nechám ti klíč tadyhle u panenky Marie,“ zahlaholí moje sestra a paní Finkleová o krok ustoupí, aby Pea kolem ní mohla vstoupit dovnitř.

„Vaše sestra se mnou bude v bezpečí,“ ujistí mě ještě. „A vy tu zůstaňte, jak dlouho budete potřebovat.“

Město se konečně utišilo. Zůstala jsem tady jen já a půl-měsíc, tentýž měsíc, pod jehož svitem táta tenkrát doprovodil mámu domů. Tentýž měsíc, který sleduje vývoj všech událostí a nikdy se nezmění.

Myslela jsem si, že se elektrický výboj v mé hlavě utišil, ale náhle se ohlásí znovu, osvětlí mě zevnitř a já vím, že tam venku něco je. Něco malého, zahlédnu to sotva koutkem oka. Něco tak nenápadného, že bych tomu za normálních okolností ani nevěnovala pozornost a doufala bych, že to zase brzy zmizí. Tentokrát ale nemám možnost tu věc ignorovat. Nemůžu, protože je to jako volání, naléhavé vábení.

Má se stát něco neskutečného, již brzy.

Čtvrtá kapitola

Uvědomím si, že se světelný okruh obklopující pouliční lampu zničehonic jasně rozzářil, což doprovází podivně trhaný zvuk. Když vzhlédnu, spatřím hvězdy, jak mi svítí nad hlavou. Vidím je zářit jasněji než město, nad nímž se vznáší.

Pohybuji se, rozervaná, vytržená z místa, na kterém jsem stála. Netuším, proč a jak se to děje, jen vím, že to probíhá. Natáhnu ruku, chci se zachytit kovového zábradlí, ale zdá se, jako by moje prsty prošly přímo skrz ně. Najednou nevím, co je skutečné a co se mi jen zdá. Pohybuji se, nevím ale proč, ani kam mířím. A potom konečně uvidím – ne, já *ucítím* –, kam jdu. Cítím to stejně intenzivně, jako by mě někdo silně praštil do břicha.

Mířím k máminu domu, k jejímu domovu. Střešní výběžky se v obrysech ostře rýsují proti nočnímu nebi, okna prázdná, bez výrazu, zatlučená prkny. Obklopuje ho plot složený z latí v řadě vedle sebe, jedna za druhou, s přitlučeným varováním o bezpečnosti. Vůbec nevypadá tak, jak jsem si

ho tolikrát předtím představovala: jako temný a polorozpadlý hrad plný duchů. On teď působí spíš jako útočiště.

Zúžená ulička odděluje pozemek od ostatních domů v řadě, takže stojí trochu bokem – osamělý strážce na rohu. Přinutím mysl, aby se plně soustředila, a silou vůle přiměju ztuhlé tělo pohnout se kupředu. Zjišťuji, že téměř cítím na jazyku pachutí cihel a malty. Zbývá mi pár vteřin, než dojdu až k němu, ale v hlavě jako by mě každá další vteřina pomalinku rozkládala a trhala mě na kusy. Jako bych kousek po kousku i přes zjevně bdělý stav ztrácela vědomí.

Jednotlivé laťky plotu kolem mě poletují a já do něj narážím tak tvrdě, až ucítím, že bych skrze něj dokázala vyhloubit tunel pouhou vahou vlastního těla: propadala bych se dál a hloub asfaltem, bahnem i hlinou. Horečnatě doufám, že nějaká slabší část plotu pode mnou povolí a vpustí mě dovnitř. A jakoby zázrakem se právě tohle stane, sotva na to pomyslím, protože právě procházím dovnitř, klopýtám po cestičce vedoucí k domu a následně narážím do zdí, od nichž mám okamžitě odřená a potlučená ramena i lokty. Země pod nohama mi zmizí a já napůl padám, napůl vrávorám zúženým prostorem mezi budovami, kde před bočním vchodem narážím na malý betonový ostrůvek. Po chvilce, která ale mohla stejně dobře trvat milion let, se pode mnou podlomí kolena a já tvrdě dopadnu na podlahu. Vzhlednu a průrvou mezi oběma budovami uvidím nad hlavou výseč nebe. Nejsem si jistá, jestli je skutečné, nebo si ho jenom představuju, ale sleduju, jak se otevírá směrem dovnitř, stoupá vzhůru, a zároveň z něj vyšlehnou plameny. Ucítím na jazyku pachutí popele jen pár okamžiků předtím, než plameny ohně pohltní i mě.

Pátá kapitola

Je to tentýž měsíc. Ta myšlenka se mi vepíše do mysli za zavřenými víčky.

Netuším, jak dlouho jsem byla v bezvědomí, ani co se vlastně přesně stalo. Uleví se mi ale, když zjistím, že jsem nezemřela. Jakmile si totiž přitisknu ruku k hrudi, ucítím tlukot srdce: bije rychle a nepravidelně, ale rozhodně pořád ještě tluč.

Zůstanu ležet na zemi o chvílku déle a pod zadkem i lopatkami cítím chladivý betonový chodník. Musela jsem být nějakou dobu mimo. Jakmile se mlha, kterou jsem měla před očima, konečně projasní, uvědomím si, že všechny šlachy na krku svorně křičí bolestí a protestují proti způsobu, jakým jsou zkroucené. Jakmile se pokusím páteř srovnat, zabolí to ještě víc, nemám ale moc na vybranou. Pea si už bude říkat, kde můžu být. Taky bych ráda věděla, kde vlastně jsem.

Byla právě tohle epizoda, po které bych se měla konečně sebrat a zajít za nějakým odborníkem?

Pomalu, uvědoměle otevírám oči. S námahou zvedám

ztěžklá víčka a hledám nad sebou onen proužek noční oblohy. Napůl přitom očekávám, že místo abych ho spatřila nahore nad hlavou, zjistím, že mě nebesa pohltila a já shlížím dolů na ulice Brooklynu pod sebou. Když potom pochopím, že obloha je stále na svém místě, s úlevou vydechnu.

Zvednu se a posadím. Zády se opřu o boční vchod domu a čekám, až mi krev přestane vířit a tepat ve spáncích a odezní hučení v uších. Kdybych měla být upřímná, od chvíle, kdy jsem se dozvěděla, že máma zemřela, mi bylo jasné, že podobné zhroucení musí dříve nebo později přijít. Od té chvíle, od toho strašlivého telefonického hovoru s tátou, při němž jeho vlastní zármutek ještě zatěžoval slova, která mu už tak nechtěla vyjít z úst, a tak zněla úplně neskutečně. Nezdálo se, že by to mohla být pravda. Ta chvíle působila jako podivná rotační osa, nebo spíš možná páka, na níž od toho okamžiku balancuje celý můj život. A možná že teď – když jsem zhlédla její film – už se neohýbám pod tíhou její ztráty. Možná mě ta ztráta nakonec zlomila.

„Omlouváme se za přerušení vysílání, běžná Luna tak, jak ji znáte, se znovu vrátí za několik málo okamžiků,“ zašeptám a zvuk mého vlastního hlasu mě uklidní. Nakonec jsem ještě pořád skutečná.

Na chvíli si odpočinu, když vtom zaslechnu dvě děti. Procházejí kolem po ulici a hovoří s tak silným přízvukem, že nemůžu přijít na to, co vlastně říkají. Snad by mohly mluvit... španělsky? Když si moje oči pomalu přivyknou okolí a já začínám vidět všechny tvary ostře, okamžitě zpozoruju drobné, ale zřetelné rozdíly mezi tím, co jsem si myslela, že vidím těsně předtím, než jsem ztratila vědomí a cosi mě pohltilo. Obrovské latě plotu, které jsem – aspoň bych na to přísahala –

prorazila vahou vlastního těla, jsou pryč. Místo nich stojí po mé levici dvě staré plechové popelnice plné hnijících zbytků a popela. Štiplavý zápach, který vydávají, mi nosními dírkami okamžitě pronikne až do útrob. Ať už popelnice naplňuje kdokoli, s jejich vyprazdňováním si zjevně valně hlavu neláme. Odvrátím tvář, abych unikla pronikavému zápachu, a vtom si uvědomím, že rány a dunění, které slyším, nepocházejí z mojí hlavy. Vycházejí totiž *zevnitř* mámina domu.

No ano, ten pomalý, pravidelný rytmus bicích se ozývá a vibruje za zářivě zelenými dveřmi do sklepa. Jakmile závrať odezní, zjistím, že plot, který podle mě obkružoval celou budovu, tady vůbec nestojí. Boční ulička, ponořená až po okraj v naprosté tmě, je volně přístupná. Pohlédnu na její konec právě v okamžiku, kdy kolem projíždí nějaké auto. Vypadá dost staře – dokonce historicky – a připomíná spíš vůz, který jste mohli vídat, jak se prohání po kopcích během automobilových homiček v seriálu *Starsky & Hutch*. Jeho uvolněný výfuk hlučně naráží na silnici. Všechna okýnka má stažená a z nich se ven derou hlavy mladých mužů, kteří pohvizdují a pokřikují na nějakou dívku, žádnou ale nevidím.

Otočím se zpátky k domu a pokusím se identifikovat místo, ze kterého vycházejí rytmické zvuky. První poschodí. Okamžitě mě zaplaví vlna hněvu. Není to přece jejich prostor, patří jenom *jí*.

Nemám na vybranou: musím vejít dovnitř. Nohy mám ještě pořád nejisté a zároveň těžké, jako by byly z olova, přesto se ale vydám ke dveřím. K těm je připevněné dost prapodivné klepadlo ve tvaru lví hlavy a klika, která vypadá, jako by spíš patřila na nějaké dveře v interiéru. Je odemčeno – ať

už platí teta Stephanie bezpečnostní agentuře, která se má o dům starat, jakoukoli sumu, zjevně je přemrštěná.

Dva zářivé pruhy blikajícího fluorescenčního světla osvětlují místnost, která, jak se alespoň domnívám, dřív sloužila jako dílna. Překvapuje mě, že se nevídaným návštěvníkům podařilo připojit k elektřině. Když stojím uvnitř a rozhlížím se po pokoji, projede mnou vlna emocí: mám pocit, jako bych to tady důvěrně znala. Máma nám často vyprávěla o tom, jak tady vyrůstala. Mluvila o tom, jak ji matka, když byla ještě hodně malá, učila zacházet se šicím strojem. A když mi bylo jako tehdy jí, učila totéž máma zase mě.

Když se teď rozhlížím kolem sebe, překvapí mě, že spatřím několik štůčků látek – zářivě oranžovou, tmavě rudou, vzorovanou i pruhovanou –, které stále leží uskladněné na speciálně vyrobených policích. Na dlouhém stole jsou posazené dva šicí stroje a od jejich lesklého povrchu se odrážejí světla zářivek. Vypadají tak svítivě. Zajímalo by mě, zda by fungovaly i dnes. Když se odsud teta Stephanie na začátku osmdesátých let stěhovala, musela opustit dům v přesně stejném stavu, v jakém se tehdy nacházel. Vzniklo tu svébytné muzeum času, monument... možná spíš památník.

Najdu cestu ke schodišti, na němž zní píseň „Hotel California“ ještě hlasitěji.

Jak stoupám vzhůru, proudí mým tělem vlna adrenalinu. Otevru dveře pokoje, z něhož se hlasitá hudba line, a okamžitě se ke mně otočí šest, možná sedm lidí a zahledí se na mě. V tu chvíli mi to konečně dojde a já se úlevně, nahlas rozesměju. Rozhodně si tady neudělali doupě drogoví dealeri s oblibou v progresivním rocku. Lidé přede mnou jsou mladí, mladší než já, pravděpodobně studenti, a pořádají tu

večírek v kostýmech ze sedmdesátých let. Nutno uznat, že oblečení, které mají na sobě, téměř dokonale odpovídá tehdejšímu stylu. Všechno, na co se podívám, má zářivé a jasné barvy, jako bych se na ně dívala skrz čočku fotoaparátu.

„Kdo ksakru jsi?“ zeptá se mě obtloustlý, malý blondák napůl vřele, napůl odměřeně.

Na okamžik si nejsem jistá, jak bych mu měla odpovědět. Vběhla jsem sem plná hněvu, ale teď... celá tahle záležitost mi najednou připadá docela roztomilá.

„Jenom jsem procházela kolem a zaslechla hudbu,“ řeknu, usměju se a soustředím se na co nejdokonalejší anglický přízvuk. „Dveře dole byly otevřené, a tak jsem vyšla sem nahoru.“

Všichni mě pozorují – se zájmem, ale beze stopy strachu, že jsem je právě přistihla při něčem nelegálním. Napočítám jich sedm. Několik mladých mužů pijících pivo přímo z lahve a pár dívek, které usrkávají nějakou tekutinu z bílých papírových pohárků. Dívky sedí zvlášť, dál od chlapců. Musí brát celý tenhle koníček s převlékáním se do kostýmů dost vážně. Kolem sebe totiž vidím dobový příborník zdobený ornamenty, typickou lampu vydávající teplé oranžové světlo, pohovku s jasně žlutými polštáři a z rohu místnosti hrdě vystupuje televizor s dřevěným obložením, v jehož konkávní obrazovce se odráží celý pokoj. Nad ním visí na stěně kalendář s Elvisem, jehož vrchní list ukazuje červenec 1977. Zpocený král rock'n'rollu ověšený šperky zpívá do mikrofonu. Na nočním stolku leží složený výtisk novin *Daily News*. Nápis na titulní straně hlásá, že „F. B. I. ZINTENZIVNILA PÁTRÁNÍ PO MALÉM SAMOVI“.

Každý detail je dokonale propracovaný: v kalendáři je do-

konce zakroužkované dnešní datum a v políčku pod ním stojí rukou načmáraná slova „TÁTA BUDE PRYČ“.

„To byl teda přízvuk.“ Vysoký mladý muž s tmavými vlnitými vlasy a svalnatými rameny se ke mně vydá a cestou se usmívá. „Nemám pravdu? Ty nebudeš zdejší, co?“

„Ne, jsem z Londýna,“ odpovím, odzbrojená jeho zelenýma očima i hustými, černými řasami. Ustoupím dva kroky dozadu a snažím se vyhybat jeho zvědavému pohledu, který, zdá se, moje plandavé bílé tričko vůbec neodrazuje. V hovoru s muži, tedy s vědci, jsem vážně dobrá. Naučila jsem se plynne mluvit vědeckým jazykem, kterému dokonale rozumím. Když je navíc i ohromím nebo zaujmu, dojde k tomu spíš náhodou: je to vedlejší produkt toho, že vím, o čem mluvím, a ještě k tomu mám prsa. Ale s kluky – muži –, kteří jsou zatraceně sexy, se nedokážu bavit vůbec. A jediný důvod, proč jsem podobný problém neměla při hovoru s Brianem, byl ten, že mi poměrně dlouho nedocházelo, že by mohl být sexy. Ale kluk, který teď stojí přede mnou, sexy nepochybně je. A já se začínám potit.

„No, já, asi už bych měla jít,“ začnu a cítím, jak mi do tváře vstupuje horkost. „Jde jenom o to, že tahle budova patří mé rodině, takže... pokud by vám to nevadilo, měli byste odejít.“

„To teda ne.“ Dívka s krátkými vlasy střiženými ke krku, na povrchu zkroucenými do kudrlin, udělá mým směrem dva rychlé kroky, čímž mi odkryje pohled na další mladou ženu v místnosti. „Tenhle dům tvojí rodině rozhodně nepatří. Je to tátův dům – on ho vlastní, takže každá cihla tady patří jemu.“

„Jako bychom to nevěděli až moc dobře,“ podotkne blondák a dloubne zelenookého svalovce pod žebra.

„Podívejte, nechtěla jsem se mezi vás nijak vměšovat,“ odvětim dívce a říkám si, odkud jenom můžu znát její jemně zvednutý nos. Vím to, že je mi povědomý, protože v jinak hranatém obličejí působí trochu nepatříčně. „A musím uznat, že jste si dali vážně záležet. Jenom bych opravdu ocenila, kdybyste, až budete odcházet, zanechali dům ve stejném stavu, v jakém jste ho našli.“

„Věřili byste tomu, co tahle buchta říká?“ Dívka na mě ukáže prstem, pak ode mě o krok poodstoupí a promluví k někomu, kdo sedí za ní.

A potom to uslyším znovu, je to jako volání sirény, která si prozpívává cestu skrze mě a proniká až do mého nitra. Nakonec se zahledím na postavu s podivně tvarovaným nosem sedící za dívkou. Na hnědé pohovce je tam uvelebená další mladá žena, holé nohy zabořené mezi polštáře, prsty na nohou zaťaté.

A já mám najednou pocit, jako by z mého těla někdo ve vteřině vysál veškerý vzduch: v téže vteřině, kdy se mi zastaví srdce, a já zírám na ženu před sebou. Dlouhé, hubené nohy má nad koleny překřížené, dlouhé tmavé vlasy vypadají jako pokrývka černého ledu a spadají hluboko pod ramena.

A potom mi do očí vstoupí slzy. Horečně mrkám, abych je zahnala pryč.

Protože mladá žena, na kterou se teď dívám, je moje matka. Ne taková, jakou jsem ji znala v posledních dnech, ale mladší, než jsem ji kdy mohla poznat. Předě mnou sedí žena, kterou otec vyfotografoval v roce 1977 poprvé.

Vzpomenu si na jeho fotoaparát, který mám zavěšený na krku, a pozvednu ho k očím, abych se na ni mohla podívat i jeho hledáčkem. Pořád tam sedí.

A navíc mě *vidí*.

Šestá kapitola

Umírám, to bude ono. Musí to být tak, že to, co mi připadalo jako několik minut, ve skutečnosti trvalo ani ne nanosekundu. Snový svět vyvolaný endorfiny a neurotoxiny, poslední dar od smrti pro mě. Možná byly „vize“, které jsem mívala, symptomy, snad embolie, možná nediagnostikovaný tumor. A najednou se mi v hlavě něco pohnulo. Tak to jistě bude. Je to jediné vysvětlení. Ale já nemůžu zemřít, ještě ne. Nemůžu právě teď opustit Peu ani tátu. Až příliš mě oba potřebují. A přesto, přesto, jen se na ni podívejte. Dívám se na svoji matku a ona se usmívá. Tak moc s ní tady chci být.

V jediném jasném plameni náhle shoří všechn strach, který mi ochromoval tělo. Jako bych ho viděla vyhasínat a měnit se v šedavé, řěravé uhlíky. Nemám žádný důvod k obávám. Jenom zůstaň v přítomném okamžiku, říkám si tiše, a tak dlouho, jak jen to bude možné. Buď jí nablízku v celé její nespoutané, nezvyklé kráse. Ať už je to cokoli, i kdyby to byl sen... i kdyby to měla být smrt, přivítej ji. Stojí za to vidět ji takhle, živoucí a sytě barevnou, nepodobnou odstínům

ze starých, vybledlých snímků v rodinných fotoalbech nebo na starých domácích nahrávkách. Zdá se, jako by tady přede mnou obývala celý svět, který jsem vždy viděla jen uvězněný za kusem plastu nebo promítaný na obrazovce.

Všechno je jasnější a o tolik intenzivnější. Rohy jsou tu ostřejší, stíny hlubší a rozlišení daleko jasnější, než jak jsem ho kdy měla možnost spatřit.

Můj mozek musel tenhle obraz stvořit z tisíců fragmentů, protože i když jsem svou matku samozřejmě nemohla znát v době, kdy jí bylo dvacet, s jistotou vím, že její obraz přede mnou je přesný a správný od vypoukliny na jejím asymetrickém nose až po jizvu na rameni ve tvaru půlměsíce, kterou, jak nám vyprávěla, měla od chvíle, kdy v osmi letech spadla z kola. Mateřské znaménko, které má za uchem, i drobný úklon hlavy, když si všimne, jak ji upřeně pozoruju, a oplátí mi stejně přímým pohledem. Dokonce i pamětní katolický medailonek, který dostala od své matky při konfirmaci a který, jak mi vyprávěla, nosila každý den celé dlouhé roky až do chvíle, kdy ho ztratila, se jí houpe na řetízku na krku a leskne se. To všechno o ní vím, a mohla jsem tyhle drobné detaily, které se jí týkají, sesbírat z těch nejzazších koutů paměti. Všechny si je najednou vybavuju, ale obraz přede mnou přesto znamená daleko víc než pouhou mozaiku starých vzpomínek posbíraných z nahodilých koutů mysli a poslepovaných dohromady. Je tady přede mnou, taková, jakou jsem ji nikdy neznala – Marissa Lupoová, sebevědomá, silná, s čelistmi zaťatými odhodláním, poutající pozornost ostatních kolem sebe, a to přitom jenom uskrává pepsi červenobílým brčkem. A zrovna se chystá vynést soud nad cizí, podivně zírající ženskou ve středním věku.

„Co seš zač?“ zeptá se mě první dívka, kterou konečně poznávám. Je to Stephanie, mámina starší sestra. Teta Stephanie, která se ani neobtěžovala přijít mámě na pohřeb.

„Nejsem nikdo,“ odpovím jí. „Chci říct, jmenuju se Luna. Právě jsem přijela, bydlím nedaleko, u paní Finkleové...“

„U paní Finkleové?“

A ona promluví – moje matka na mě promluví – a zvuk jejího hlasu, mladý a nezkažený, mnou projede jako elektrický výboj. Na tváři se mi rozlije úsměv a já se křením jako idiot. Cítím, jak mi do tváří stoupá horkost. Znovu slyšet zvuk jejího hlasu, spatřit ostrý pohled tmavých očí, zakusit podivný způsob, jakým si člověka prohlížela. „To není možné, ta má plno. Víím to, protože –“

„No ano, pravda, u ní ne,“ koktavě hledám slova v obavách, že kdyby moji kamufláž prohlédli, způsobila bych, že má vize jednou provždy zmizí. „Jistě, nakonec jsem se ubytovala u někoho, koho mi doporučila, protože sama má plno.“

„U Obermanové na Devadesáté první?“ kývne na mě pozvudivě hezký kluk s vypracovanými rameny.

„Přesně tak.“ Popadnu záchranné lano a přemýšlím, proč se mi vůbec snažil pomoci. Možná moje mysl vytvořila i jeho, a třeba právě z tohoto důvodu.

„No jo, ona s Finkleovou si neustále navzájem posílají hosty,“ řekne, čímž moji historku posvětit, a já jsem mu vděčná, tomuhle neznámému pohlednému stvoření, které jsem si vysnila. „Navíc všichni dobře víme, že Finkleová má plné ruce práce, aby všechny ty chlapy obšťastnila.“

„No tak, sklapni, Michael, jsi nechutný,“ okřikne ho Marissa Lupoová a jeho komentář navíc odmávne jasně čitel-

ným gestem. Potom se nakloní dopředu a dlouze, zkoumavě si mě prohlíží.

„Neviděly jsme se už někdy?“ zeptá se. „Odněkud tě znám.“

„To si nemyslím,“ odpovím, protože kdybych řekla to, co říct chci, kdybych vykřikla: Ano, ano, jsem tvoje dcera, tvoje malá holčička, ta, kterou jsi tady nechala, když jsi umřela, celá moje představa by okamžitě zmizela. Ostatní dívky se na ni dívají, vyčkávají, tváře obrácené k ní. A já si uvědomím, že v téhle skupině je právě ona hlavní hvězdou, kompasem, podle kterého se ostatní řídí. Marissa Lupová je vůdce téhle party, její alfa samice. Je to matčina verze, kterou jsem musela vyčarovat z fotografie uložené v kapse. Fantaskní podoba, s níž jsem se ve skutečnosti nikdy nesetkala. Stephanie je jediná, která odolává: poodejde od skupinky dívek směrem k chlapcům, a jakmile pochopí, že se Marissa dostala do sedla, vezme za ruku plavovlasého kluka.

„Takže ty jsi z Londýna? Někoho tam znám.“ A na lesknoucích se matčiných rtech se zformuje úsměv. „Vlastně je to můj přítel. Byl přidělený jako fotograf k filmu, který se tady natáčel, a pak, když natáčení skončilo, zůstal, aby mohl být se mnou. Už to budou tři měsíce, co jsme spolu. Jmenuje se Henry Sinclair. Neznáš ho náhodou?“

„Bohužel ne.“ Zní to omluvně, a taky se tak cítím. S náhlým bodnutím ostrého zármutku pomyslím na tátu, který sedí doma, opuštěný oběma dcerami. Pravděpodobně je usazený ve svém starém křesle naproti tomu, v němž sedávala máma, zažívala a mluvila, zatímco on si četl a psal. Možná vyhlíží ven do zahrady, kde budou květiny, které tam máma vysadila, v plném květu i vůni. Henry Sinclair, muž, o němž teď Marissa Lupová mluví a sladce se přitom usmívá, tam

sedí docela sám, pohlcený září anglického léta o třicet let později. Jako by ale byl vzdálený celou věčnost.

Takhle to musí probíhat: poslední rozplétání mysli, zvláštní, svým způsobem okouzující zmatek bez pravidel i řádu. Tady je možné vše. Moc ráda bych o tom vyprávěla Brianovi. Usmíval by se a tázavě pozvedal obočí, zatímco by se snažil pochopit, co to všechno znamená.

„Hej, Riss.“ To na mě zamrká ten hezoun a osloví mámu přezdívkou, o níž jsem neměla ani tušení, že ji znám. Možná jsem si ji dokonce vymyslela. Riss. Ale líbí se mi: k mámě se hodí. „Co kdybych našemu hostovi přinesl něco k pití. Nakonec, jak často se nám tady poštěstí, že máme hosty, no ne? Takže jí předvedeme, jak dobří jsme hostitelé.“

„No jo, jasně.“ A Marissa se otočí zpátky k přátelům. Cítím, jak se po mém boku objevila Stephanie. Na její názor se nikdo nezeptal.

„Nebude ti to vadit?“ zeptám se zdvořile své tety. „Bylo by moc fajn poznat pár nových lidí, protože se tady chystám nějakou dobu zdržet.“

Vlastně ani nevím, proč jsem to řekla. Snad je to jen plánná naděje, přání, abych mohla ve své představě strávit ještě nějaký čas.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!